

[Palle Simonsen]

Jeg ved godt – det har vi jo drøftet tidligere – at regeringen føler, at den har gennemført nogle erhvervsfremmende foranstaltninger, som kan løse problemet. De har nu ikke haft særlig store virkninger, når vi konstaterer situationen i dag. Det er til syvende og sidst kun nogle småreparationer. Vi tror ikke på, dette her bliver bedre, før man klart konstaterer, at erhvervslivet skal have mulighed for at tjene penge for at kunne investere i flere arbejdspladser.

Når hr. Camre i forbindelse med indkomspolitikken taler om, at det, det drejer sig om, er, at vi skal have en større indkomstlighed i samfundet, ligger der også i dette ønsket om, at man endelig heller ikke må tjene for store overskud ude i de private virksomheder. Industrirådet har netop offentliggjort en rapport, der siger, at man i gennemsnit i 1978 har haft et afkast af egenkapitalen på 3 pct. Når afkastet er så ringe, er det ikke så mærkeligt, at der ikke er så mange, der ønsker at investere yderligere. Man kan i hvert fald meget hurtigt nå frem til, at det er mere profitabelt at investere i finansministerens statsobligationer end i en erhvervsvirksomhed; dér får man et betydelig højere rentefkast.

Det er derfor en stærk tilbageholdenhed omkring lønområdet – således at vi ikke får lønstigninger – der er en af de væsentlige forudsætninger. Det hjælper ikke noget, som nogle profeter forsøger at give det indtryk af, at tage fat på alle formuedannelser i dette samfund for at løse disse problemer. Hvad der er af problemer på disse områder, har ikke nogen indvirkning på, hvordan den enkelte virksomheds rentabilitet er i dagligdagen. Der er to hovedposter: løn og rente, og det er her, vi fra folketingets side skal bidrage til at gøre omkostningsstigningen lavest mulig.

Vi vil også gerne i den forbindelse sige, at vi håber, regeringen har lagt tankerne omkring tvangsordninger på ØD-området til side, uanset om det drejer sig om de hidtil kendte forslag eller det drejer sig om tanker omkring ATP-ordningen. Det er jo i virkeligheden paradoksalt, at man i en situation, hvor erhvervslivets indtjeningssevne er ringe, og hvor overskuddene normalt ikke er særlig høje, da taler om, hvordan man kan hente ting hjem fra virksomhederne til oprettelse af fonds.

Vi tror, der er nogle grundlæggende mekanismer, der skal rettes op på for at få tingene til at køre i et bedre spor. Jeg har nævnt problemerne omkring overenskomsterne, omkring betalingsbalancen og omkring de offentlige budgetter. De løses ikke fra den ene dag til den anden, men der er noget, der hedder dynamik og drivkraft i et samfund, og hvis man gennem socialdemokratiets ønske om større indkomstlighed fjerner denne dynamik, vil der ikke længere være så mange, der vil investere i virksomhederne, og så vil der i øvrigt heller ikke længere være så mange, der ønsker at investere deres arbejdskraft i ansvarsfulde stillinger.

Finansministerens ønske om at lave lønudjævning i stor udstrækning er jo også et bidrag til at hæmme dynamikken i et samfund. Hvis vi alle skal have samme indkomster, hvis virksomhederne ikke må tjene noget, kan vi godt fortælle, hvad løsningen bliver: så bliver det den ganske enkle, at man kan få flere i arbejde ved at lave de kunstige løsninger, som regeringen har arbejdet med indtil nu, og som ikke løser det fundamentale problem, men bidrager til, at vores økonomiske situation bliver værre og værre.

Min konklusion på disse bemærkninger skal være, at vi ikke lægger op til, at det hele kan løses fra i dag til i morgen, men vi henstiller til regeringen, at den udviser mere mod i løsningen af problemerne, ikke mindst ved afgørelsen i forbindelse med overenskomstforhandlingerne. Det nytter ikke noget, at der her bliver givet lønforhøjelser og bliver taget andre ting ind, som er hæmmende i forhold til erhvervslivets udvikling. Erhvervslivet må have bedre ekspansionsmuligheder som baggrund for at skabe flere produktive arbejdspladser.

Lad mig så sige noget om fremskridtspartiets dagsordensforslag. Mon ikke der er bred enighed i dette folketing om, at denne vanskelige situation ikke skal løses af et folketingsvalg; det ville naturligvis være tåbeligt. Regeringen har en forpligtelse til at løse disse problemer sammen med folketinget, og det konservative folkeparti er klar til at deltage i løsningen af disse meget alvorlige problemer. Vi håber, at regeringen vil være åben over for forhandlinger om de indgreb, som selvsagt på et tidspunkt kan finde sted. Derfor forestiller vi os slet ikke, at den tanke kan opstå, at regeringen ville benytte situati-